

Publicerad 2009-04-29 18:17 av © anakreon

"Kåsera om åldersdiskriminering" var uppdraget.

Här är resultatet, framfört i Fun Club på SS Cinderella den 27 april 2009

Min debut som stand-up-komiker

Om man inte erkänner sina problem kan man aldrig medverka till en förändring!

Det vet jag, för det har doktor Phil sagt.

Så därför säger jag:

Mitt namn är Carl-Erik, och jag är diskriminerad.

Ja, mina vänner.

Diskriminering är ett obehagligt ord.

Antingen det nämns ihop med "ålder" eller inte.

För diskriminering har vi ju varit utsatta för ända sedan vi var barn!

Vi fick inte leka på gatan.

Vi fick inte dricka brännvin.

Vi fick inte röka eller snusa.

Vi fick inte tjuvtitta på tjejerna när dom klädde om sig före gymnastiklektionerna.

Och vi fick inte ens riktiga tänder – vi fick några konstiga små gaddar som kallades mjölkttänder, och som vi naturligtvis tappade precis när vi var kära i Helen eller Karin eller Ulla eller vad hon nu hette.

Diskriminering har faktiskt präglat hela vårt liv.

Vi fick inte handla på systemet.

Vi fick inte åka bergochdalbana om vi inte var mer än 110 centimeter långa.

Vi fick inte ens gå över gatan och titta i tobaksaffärens skyltfönster.

Och där hade man minsann placerat tidningar som hette spännande saker som Lektyr, Piff, Paff och Puff och som visade precis hur dom där flickorna såg ut, som bytte kläder inför gymnastiklektionerna.

Jag hade en lekkamrat som hette Helen.

Hon försökte förföra mig när jag var åtta år.

Åtta år.

Då hade jag ju ingen aning om vad det handlade om.

Men året därpå!

Ojoj oj.

Då hade killarna på skolgården berättat.

Då visste jag.

Och då gav jag Helen chansen en gång till.

Vilken chans, alltså!

Vi var i hennes föräldrars sommarstuga.
Våra sängar stod i samma rum.
Vilken grej!

Jag väntade till det var tyst i hela huset, sedan smög jag över till Helenes säng.
Hon sov som en gris, men jag väckte henne och påminde henne om förra gången.
Då, när hon hade försökt förföra mig, påminde jag henne…
Och hon kom ihåg.
Men det hjälpte inte ett dugg.
”Jag visste inte mycket då”, sa jag. ”Men nu vet jag precis vad det handlar om!”

Jösses jag var ju beredd på allt!
Jag var ju nio år gammal!
Hela livet låg framför mig, och nu skulle jag ta det första steget mot den efterlängtrade vuxenheten.

Men Helene var kall som ett isblock.

”Så’nt där tjafs har jag slutat med”, sa hon.
"Jag gillar hästar nu," sa hon!
Jag gillar hästar nu!
Jag diskriminerades till förmån för en häst!

Nåja, det där inträffade ju under det förra millenniet så det får väl anses vara preskriberat.

På det glada 1900-talet.
Kommer ni ihåg att man då sökte, och fann, ett ord som skulle beskriva utvecklingen under det seklet.

Fortare!
Det var ordet man stannade för.
Ja utför går det kanske fortare, men annars tycker jag nog trögare är att ord som stämmer bättre på min egen utveckling nu för tiden.

Men starkare, har jag blivit!
Mycket starkare!

Jag kommer ihåg på sextioalet, när jag skulle bära hem varor för hundrafemtio spänn från Snabbköpet.

Det var knappt jag orkade.

Herregud, idag kan jag bära hem käk för hundrafemtio spänn

i en kasse på lillfingret!

Ja, diskriminering kan ta sig en rad olika former.

Idag diskrimineras vi till exempel för att vi inte är rika!

Bara för att vi inte är rika får vi pensionärer betala högre skatt än de välbeställda människorna i vår omgivning.

Och bara för att vi inte är rika får vi inga bonusar, för sådant får man bara om man är så rik att man egentligen inte behöver dom

Men det värsta av allt är att vi blir inte bara diskriminerade av andra människor!

Vi diskrimineras av våra egna kroppar!

En hud som tidigare var slät som en nypressad barnrumpa är plötsligt mera lik en plisserad sidenblus.

Min snälla svärmor var så rynkig att hon beslutade sig för att göra en ansiktslyftning.

Den lyckades bra.

Men bara några månader senare, satt vår son Jesper i hennes knä och tittade henne i ansiktet och sa: "E du gammal, mormor?"

Svärmor kände sig kanske lite sårad bakom sitt nya släta ansikte som kostat drygt femtusen men svarade i alla fall: "ja lite gammal är jag nog"

Vilket fick Jesper att viska i hennes öra:

"Säg aldrig det till mamma! Hon slänger allt som är gammalt!"

Ja, vad skall man göra med gamla människor?

Bunta ihop dom och slå ihjäl dom, sa Lars Ekborg för många år sedan.

Men varför inte utnyttja dom istället?

Dom har ju kunskaper och erfarenheter som skulle kunna vara till stor nytta i samhället!

De ser problemen och framför allt, de når snart fram till lösningarna tack vare en erfarenhet som de unga saknar!

Tåliga är dom också.

Själv var jag ute på Saltholmen i Göteborg och kallbadade häromdagen.

När jag därefter satte på mig min laxfärgade korsett frågade min kompis Gunnar. "Nämen, Carl-Erik, hur länge har du behövt använda en laxfärgad korsett?"

Och jag svarade blixtnabbt:

"Ända sedan min fru fann den i handskfacket på bilen!"

Den förklaringen hade aldrig en ung och oerfaren människa kommit på.

Men samtidigt löper vi risk att förlora en massa fysiska egenskaper.

Jag träffade häromdagen en pensionär från Borås som, på sin ålders höst, gift sig med en nästan femtio år yngre kvinna.

Ja, de e sant, nästan femtio år yngre!

Och han hade just kommit hem från deras bröllopsresa – en fjorton dagars kryssning i Medelhavet.

Han såg våldsamt pigg ut för sina nittiotvå år så jag måste fråga honom hur bröllopsresan gestaltat sig.

”Fantastiskt!, sa han! Hytterna var perfekta, maten underbar och vi hade sex nästan varenda kväll…”

Nästan på måndag och nästan på tisdag och nästan på onsdag…

Oro är en annan egenskap som lätt kan drabba oss äldre.

Oro för oss själva och oro för och från våra närmaste!

När jag var på väg till Kungshamn från Göteborg för några veckor sedan ringde det i mobiltelefonen.

Det var min fru som skrek i luren ”Carl-Erik, dom sa just i radion att det är någon galning på E-sexan som kommit in i fel fil och kör mot trafiken.

”Äsch, en enda bil, det är väl ingenting”, sa jag! På den här jäkla vägen kör varenda bil utom jag åt fel håll!”

Min husläkare berättade häromdagen om att han haft besök av en 88-årig dam som ville ha recept på p-piller, för att hon kände sådan oro och inte kunde sova på nätterna..

88 år!

Men snälla fru Persson, sa läkaren, inte sover ni bättre på nätterna för att jag skriver ut p-piller till er!

Jo, sa fru Persson. Min sjuttonåriga dotterdotter har rymt hemifrån och bor hos mig. Hon har ett väldigt aktivt nattliv och jag kan inte sova om jag inte kan lösa upp ett p-piller i hennes morgonkaffe.

Å andra sidan hörde jag häromdagen talas om ett äldre par som satt barnvakt åt ett tolvårigt barnbarn. De var diskriminerade på så sätt att kommunen inte lät dem bo i gemensam lägenhet, och nu tänkte de passa på att rota ihop ett litet ormbo när de äntligen hade en kväll tillsammans.

Så de gav barnbarnet en hundralapp och skickade iväg henne på bio.

När hon kom hem ett par timmar senare mötte hon sin farfar i hallen, och han gav henne ännu en hundralapp.

"Men jag fick ju pengar innan jag gick", sa hon lite frågande

"Ja det var från mej", sa farfar. "Den här hundringen är från farmor!"

Jodå, aptiten finns kvar långt upp i åren, och likaså förmågan!

Jag hörde nyligen talas om ett äldre, ogift par som gick till vårdcentralen och frågade läkaren där om de fick älska på hans mottagning.

Lite förvånad blev han förstås, men han sa OK och glömde hela saken tills de var tillbaka två veckor senare med samma önskemål.

Då frågade han varför och svaret var att de var gifta på var sitt håll, och hotellrum var så dyra men ett läkarebesök på vårdcentralen kostade bara 120 kronor.

Otrohet är ju också en form för diskriminering.

En av mina äldsta vänner och hans fru skulle just ut på lokal och fira sitt femtioårsjubileum som gifta, när han inte kunde finna sina svarta skor i garderoben.

Han letade överallt och fann dem till slut under sängen.

Där stod dom bredvid en liten kartong som innehöll två ägg och femtiotusen kronor i sedlar.

Han tog med sig kartongen till sin fru och sa: Titta här vad jag hittade under sängen!

Hon föll omedelbart i häftig gråt och sa: "Jag ville aldrig att du skulle finna den där kartongen. Men sanningen är den att varje gång jag varit otrogen mot dig har jag lagt ett ägg i den där kartongen.

Nåja, tänkte gubben, två ägg på femtio år det får jag väl stå ut med.

Men alla pengarna då?

Jo, snyftade gumman hans, när kartongen blev full var jag naturligtvis tvungen att sälja äggen!

Från USA hörde jag nyligen berättas om en välbeställd affärsman i New York som ringde hem på sin nya mobiltelefon och fick tala med sin svartjobbande, mexikanska husföreståndare.

”Får jag tala med min fru” sa han, men husföreståndarinnan svarade att ”det går dessvärre inte! Hon har just dragit sig tillbaka till sängkammaren med sin pojkvän!”

Affärsmannen blev rosenrasande och sa till husföreståndarinnan:

”Vill ni tjäna hundratusen dollar?”

”Javisst”, sa hon.

Och han sa: ”I mitt arbetsrum finns ett dubbelpipigt hagelgevär!

Hämta det och skjut dom bägge två så är pengarna dina.”

Hon sa ja och han väntade i telefonen.

Efter någon minut så hörde han två knallar och strax därefter återkom husförståndarinnan i luren.

”Ja, nu har jag skjutit dom. Vad skall jag göra nu?”

”Dra ut dom bara, och släng dem båda två i swimmingpoolen;” svarade han.

Det var tyst ett ögonblick och sedan sa hon:

”Vilken jäkla swimmingpool??”

Och han sa ”E de inte telefon 555-8321?”

Det är diskriminerande att ha alldeles för små knappar på dagens mobiltelefoner.

Ett annat område där äldre kan känna sig diskriminerade är i sjukvården och hur man tolkar vissa sjukförsäkringar.

Två äldre herrar skall nyligen ha besökt samma lasarett för provtagning, och eftersom de hade samma namn och var födda på samma dag så blev deras prover förväxlade.

”Men vi behöver ju inte informera båda om misstaget”, sa den som var ansvarig för provtagningen. Det räcker ju om vi ringer en av dem, för då vet vi ju också vad som gäller för den andre.

Så en stackars läkarsekreterare fick till uppgift att ringa den ena patientens fru.

”Tyvärr har vi blandat ihop proven”, sa hon, ”och det är dessvärre så att en av

patienterna lider av Alzheimers sjukdom och den andre är smittad av HIV.”

”Men kan ni inte ta om proven, helt enkelt”;, frågade hustrun.

”Nej, den kostnaden täcks tyvärr inte av er försäkring.”

”Jamen…hur skall vi göra då”;, sa den stackars drabbade kvinnan.

”Jo, mitt förslag är att ni tar med er man på en biltur och släpper av honom någonstans han aldrig varit förut. Lyckas han sedan ta sig hem därifrån är mitt råd att ni tar kontakt med oss igen. Och innan dess bör ni naturligtvis helt avstå från oskyddat sex!”

Med ökande ålder följer också ett ökande intresse för vår eventuella kvarlåtenskap.

Barnen börjar söka efter idéer som syftar till att de skall framstå i bästa möjliga dager inför det kommande arvsskiftet.

En kvinna på Lidingö hade tre söner och en rejäl förmögenhet.

Den äldsta sonen, ville ge den gamla damen ökad rörlighet på äldre dagar och köpte henne en Rolls Royce och anställde till den en privatchaufför eftersom mamman inte kunde köra bil själv.

Mellansonen tyckte att hon skulle få bo mera bekvämt på sin ålders höst och köpte henne en herrgårdslignande byggnad med tillhörande trädgård, inklusive en välutbildad trädgårdsmästare som också var fastighetsskötare.

Den yngste sonen trodde att mamman var i behov av ett sällskapsdjur som inte ställde alltför stora krav på henne, och inhandlade en paopegoja med bur och alla attiraljer.

Till den äldsta sonen kom inom kort ett brev där modern förklarade att privatchauffören var närgången och att hon alltid haft anlag för bilsjuka varför hon återlämnat bilen och sparkat chauffören.

Till den andre sonen kom samtidigt ett brev som förklarade att huset han givit henne var alldeles för stort och att trädgårdsmästaren, som var alkoholist, brutit sig in i hennes vinkällare och tömt alla flaskorna med årgångsviner.

Brevet till den yngsta sonen var kortast men också tacksammast.

Det löd kort och gott:

”Tack för kycklingen, den var god om än ganska liten och mager!”

Ja, äldre människor är ofta ganska svåra att tillfredsställa, och närgångenhet kan vara ett stort problem.

För många år sedan fixade jag en blind date åt min drygt åttioåriga gamla moster och efteråt frågade jag hur det gått.

"Hur det gått", sa hon ilsket, "hur det gått, herregud jag fick ge honom minst tre rejäla örfilar!"

"Jasså, var han så närgången", sa jag.

"Fasen heller", sa moster, karljäkeln somnade ju hela tiden!

Usch ja.

Även synen, hörseln minnet och alla kroppsliga funktioner diskriminerar oss nuförtiden.

En gammal kollega till mig gick till doktorn för en tid sedan och berättade att han hade fått sådana problem med väderspänningar.

”Men det gör egentligen inte så mycket” sa han till läkaren, ”för turligt nog är mina väderspänningar både ljudlösa och luktfria”!

Jaha, sa doktorn och skrev ut en medicin och bad min vän att återkomma efter fjorton dagar.

Hur mår du nu, sa läkaren, är det någon skillnad?

Ja, väderspänningarna har jag fortfarande men märkvärdigt nog har dom börjat dofta nu!

Bra!, sa läkaren! Då har vi fått fart på luktsinnet! Då skall vi se vad vi kan göra åt din dåliga hörsel!

Förra resan här på Cinderella såg jag en något överförfriskad herre som med ett saligt leende på läpparna kastade sig om halsen på en fullständigt främmande kvinna i tron att hon var hans hustru.

”Där är du ju, älskling” ropade han saligt

Hon reagerade naturligtvis: ”Vet skäms, otäcka karl! Jag har aldrig sett er i hela mitt liv och vill aldrig se er igen, heller!”

”Men jag trodde ju – jag var ju säker på att du var min fru, ni e lika som bär…”

”Er fru! Nää, vet ni va! Det vore väl det värsta som kunde hända, att vara gift med en berusad slashas som ni!”

Då tittade han på henne, log lyckligt och sa ”Detta är fantastiskt! Du inte bara liknar henne, du låter precis som hon också!”

En drygt åttioårig gubbe kom in på bar Seven här på Cinderella i förra veckan och beställde en dubbel whiskey.

Sedan bröt han ut i sanslös gråt.

Vad är det sa bartendern med ett tröstande tonfall:

”Jag är omgift med en ung fantastisk kvinna, hon är den mjukaste och vackraste jag någonsin sett, hon lagar fantastisk mat, hon är en häpnadsväckande älskarinna….”

Ja men det låter ju fantastiskt, sa bartendern, vad har ni då för anledning att gråta?

Jag kommer ju för fasen inte ihåg var jag bor!

Ja, att åldras i en diskriminerande värld kan verkligen vara jobbigt.

Men alternativet är ju inte heller särskilt stimulerande.

Och oftare än man skulle vilja kommer dock alla dessa påminnelser om att vägen har sitt slut, någon gång lämnar fram.

Då vill jag bara säga att, när detta inträffar, hoppas jag få gå bort lugnt och stilla i sömnen, precis som min farfar gjorde.

Och inte i panikartad skräck som de andra passagerarna i hans bil!